

Joan Bover

El agente secreto

de Christopher Hampton

Els qui varem haver de patir la soporífera Carrington agraïm al Sr. Hampton el detall d'haver-se auto-limitat ara als noranta minuts estàndards. Jo suggeriria que continuàs en aquesta línia i la pròxima ocasió es limitàs a rodar un capítol de mitja hora per a una sèrie de la Thames. Tots hi sortiríem guanyant. Ell també, perquè segurament descobriria les virtuts de la concisió. És justament la redundància, crec jo, el problema principal de la cinta. Les primeres seqüències, una mica allargades, certament, són justificables per entendre la innocència de n'Stevie i el seus antecedents familiars. Un cop que això ha quedat clar i que sabem també el mòbil de l'atemptat, és quan comencen els problemes. L'elisió narrativa de l'explosió fa que atorguem per uns moments un vot de confiança al director. Error. Si el Sr. Hampton ens oculta al principi la detonació no és més que... per poder-la reproduir després tantes vegades com li plagui. A partir d'aquest punt, la història va

enfront i enrere sense cap finalitat clara. El sistema no enriqueix la visió d'uns fets que massa clars estan des del principi. El desvetllament dels interessos políticopolicíaco-diplomàtics s'hauria entès igual sense tant de flash-back. Els personatges de Hoskins i Arquette no ens mostren tampoc cap cara nova durant les perquisicions. De la mateixa manera, quin sentit té tornar enrere després del suïcidi de na Winnie?

Tal volta a remolc d'aquestes deficiències en l'estructura narrativa, alguns aspectes visuals o de tractament dels personatges queden també molt enlaire. Això, la caiguda del bombí per les escales no té la força simbòlica que en caldria esperar; el pla de detall de Hoskins menjant bocins de carn freda, ¿no resulta una mica infantil com a metàfora?; la insistència en la pianola que executa la seva melodia impertorbablement no té un paper gaire definit i arriba a avorrir; la silueta a contrallum darrera la finestra o els llamps i trons en pla terror gòtic resten desubicats;

un excel·lent Depardieu està desaprofitat en un personatge sense transcendència... Què en queda? Una convincent interpretació de Patricia Arquette, alguns apunts interessants, que suposadament ja eren a la novel·la (la idea d'atemptar contra el Temps o el personatge d'en Michaelis, dedicat a cercar el detonador perfecte) i una música insistent, claustrofòbica, bastida sempre sobre les mateixes notes i capaç de transformar un tema d'amor en un de terror amb la subtilesa més desassossegadora. ❖

Títol original: *The secret agent*.
 Direcció: Christopher Hampton.
 Guió: Christopher Hampton, sobre la novel·la homònima de Joseph Conrad.
 Muntatge: George Ackers.
 Fotografia: Denis Lenoir.
 Música: Philip Glass.
 Intèrprets: Bob Hoskins (Verloc); Patricia Arquette (Winnie), Christian Bale (Stevie).

	J.J. CORTÉS	ELENA ORTEGA	CLAUDIO KLYNHOUT	M. MARTORELL	X. MATESANZ	J.A. MENDIOLA	TONI ROCA	PAU ROSSELLÓ	DAVID DESOLA	INAKI REVESADO	PEP TRUYOLS	SADAM HOUMAN
Imprescindible												
Molt bona	4											
Bona	3											
Regular	2											
Poc interessant	1											
Actrius					4	4	4	4			3	
El Secreto de la Isla		4			4	4	2				3	
Shine	4	4			4	4	3	4				4
Tesis	4	3	3			4	4	4	3		3	3
Trainspotting	3	3	4	4	4		1	3		3	3	
El perro del hortelano	3	2	3	4	4	4	4	3	4	3	1	4
The Rocky Horror					4			4		2		4
Evita	4					3	4				2	4
El jorobado de Notre Dame	3			3	3	2	4	3			3	4
Microcosmos	4	3		4			1		3		1	
Kansas City	3	2				3	4	2			4	
Los Ladrones	1	3			3		4	2		4		3
Jude	4	3			3	4	2					2
Wallace & Gromit	4									3	4	
Space Jam	4				4	2						
The Wonders	4				3		3	2			1	3
Al cruzar el límite	4	2	3	2	2	2					3	